

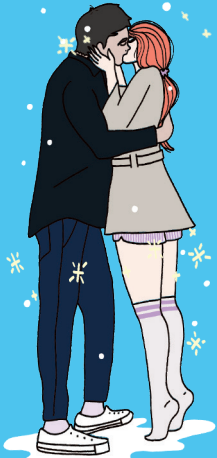
The New York Times bestseller

JOBB MINT A FILMEKEN

A HÁZIBULI

Bónuszepilógus

LYNN PAINTER

An illustration of a man in a black t-shirt and blue jeans lifting a woman in a pink dress with red polka dots. The woman is in a horizontal position, and there are small red hearts floating around her. The man is looking up at her.

JOBB MINT A FILMEKEN

A HÁZIBULI

Bónuszepilógus

Kossuth Kiadó

Kossuth Kiadó

© Lynn Painter

Hungarian translation © Nimila Ágnes

W E S

– Hol van? – kérdezte Liz kissé rémulten, amikor megállt a sörcsap mellett Rynóék házának alagsori részében, és próbált hozzászokni a zajhoz és a látványhoz. Fogalmam sem volt, mit szokott csinálni hétvége a barátaival, de azt tudtam, hogy még egyetlen házibuliban sem láttam őt soha.

Úgyhogy ez most eléggé megrázó élmény lehetett neki.

És még ha legszívesebben ki is röhögtem volna, amiért egyáltalán nem illik ide a csini mustársárga ruhájában, és olyan erősen szorítja a poharát, hogy nem lepődnék meg, ha összeroppantaná rózsaszínre lakkozott ujjai közt, azért valójában rohadtul tetszett.

Mert *annyira* Liz Buxbaum volt.

Felszegte az állát, és elővette a „jól vagyok” mosolyát, de abból, ahogy az alsó ajkát harapdálta, és ahogy a haját a füle mögé simította, láttam, hogy baromi ideges.

– Még csak tíz perce vagyunk itt, nyugi – mondtam, és azon tűnődtem, vajon sejti-e, milyen hatással van rám a Chanel No. 5. – Itt van valahol.

Nem szólt semmit, csak tovább pislogott azokkal a hosszú szempillákkal, és Michaelt kereste. Idegesítő, hogy azt hiszi, Michael mindenkinél különb, de annyira azért nem aggódtam, mert tudtam, hogy nem is illenek össze. Michael sohasem fogja látni Liz igazi arcát – soha nem is látta –, Liz pedig öt perc alatt megunja majd, ha valaha is a közelébe kerül.

– Mi lenne, ha lazítanál, és megpróbálnád jól érezni magad?
– Kivettem a telefonomat az elülső zsebemből, és megnéztem, jött-e üzenetem. Három érkezett apámtól, aki arról érdeklődött, hogy mentek a dobások az edzésen, de Liz álompasijától semmi. – Tudod, hogy kell, ugye?

– Hát persze – mondta védekezőn, nekem meg muszáj volt az ajkamba harapnom, hogy ne röhögjem ki, amikor belekortyolt a sörbe, és azonnal undorodva el is fintorodott. Biztos voltam benne, hogy azt hiszi, attól majd lazának tűnik, ha iszik egy pohár hideg sört, de aki egy kicsit is jobban figyelt, észrevehette, hogy bármi is van abban a piros pohárban, Liz utálja.

– Wesley!

A francba, a francba, a francba. Ashley Sparks volt az, akit bírtam, de amikor ivott, elég harsányan viselkedett, és nem akartam, hogy a frászt hozza imádott szomszédomra. Magam sem tudom, miért, de nagyon szerettem volna, ha Liz jól érzi magát velem és a barátaimmal.

Valószínűleg azért, mert nagyon is sejtettem, miket feltételezhet rólam, ezért jó lenne, ha Ryno kis összejövele nem rontana a helyzetem.

Ash felsikoltott, és szinte a nyakamba ugrott. Amikor átpillantottam a válla fölött, láttam, hogy Liz elkerekedett szemmel néz.

Döbbenet figyelt.

Tudtam, hogy nincs jelentősége, de azt is, hogy nem olyan nagy baj, ha Lizt irritálja, hogy egy csinos lány átölel.

– Mi tartott ilyen sokáig? – kérdezte Ashley a zenét túlkiabálva, miután hátrébb lépett az ölelésből. – Már mindenhol kerestelek.

– Fel kellett vennem Lizzt – mondtam, Buxbaum felé mutatva, de Ash oda se nézett. Csak közelebb húzódott, és a fülembe kiabált, elég hangosan ahhoz, hogy a jelenlévők nagy része hallja:

– Nagyon dögös vagy ma este.

– Ööö, köszi, Ash – nyögtem ki, hátrébb lépve tőle, kerülve a feltűnést. Józanul kedves volt, szóval, nem akartam, hogy rosszul érezze magát, de nem is érdekelt... Bármivel is szeretne próbálkozni ma este.

– Ezt valószínűleg nem kéne elmondanom neked! – kiabálta újra, és kicsit közelebb csusszant. A leheletéből alkoholszag áradt: – De ha egyszer ez az igazság?

Már éppen készültem válaszolni, amikor Liz előrelépett, és megkocogtatta Ashley vállát.

Megkocogtatta. Ashley Sparks. Vállát.

Ez meg mi a fene?

Ashley megfordult, rámosolygott Lizre, mintha legjobb barátnője lenne:

– Szia!

Liz közelebb hajolt Ashhez – *mi az istent csinál?* –, és nagyon kellett koncentrálnom, hogy halljam, amit mond:

– Figyelj. El ne mondd senkinek, de Wes és én... Tudod...

És elhallgatott.

Jelentősegteljesen.

Elkaptam Liz fél másodpercre rám villantott vigyorát, és most rajtam volt a sor, hogy megdöbbenjek.

Mit csinált? *Mi a fene történt?*

– Ti jártok? – kérdezte Ashley zavartan, de aztán úgy tűnt, vette, és izgatottan felkiáltott: – Fogalmam sem volt... Bocsánat!

– Pszt. – Liz körbepillantott az alagsoron, valószínűleg Michaelt kereste, hogy meggyőződjön róla, ő biztosan nem hallotta. – Nincs para, de nem verjük nagydobra.

– Úgy értem, ezt alaposan benéztem – mondta Ash, magára mutatott és vihogott. – Nem akartam kikezdeni a püssikkal.

Lehetetlen volt nem mosolyogni, ahogy Liz kétségbeesetten rázta a fejét, és próbálta csendre inteni Ashley-t.

– Pszt... Nem nagy ügy. Még nem hivatalos, szóval...

– Ami késik, nem múlik. – Ash rám mosolygott. – Húzz bele!

– Ó, te jó ég – motyogta Liz az orra alatt. – Pszt. Ööö, oké.

Figyeltem Liz arcát, miután Ash elbotorkált, ahogy megint az ajkába harapott, és szándékosan nem nézett rám. Egyből tudtam, hogy utálta, hogy meghallottam. Én viszont imádtam, és egyszerűen nem tudtam betelni vele.

Túl tökéletes volt. Lehalkítottam a hangom:

– Azt mondtad neki, hogy...

– Igen – szakított félbe, hogy ne tudjam befejezni, és továbbra is kerülte a szemkontaktust.

Istenem, van annál jobb, mint Lizzel szórakozni?

Behajlítottam a térdem, így az arcunk egy vonalban volt, és rám kellett néznie, és zöld szemével a szemembe is nézett.

– De hát miért? – kérdeztem.

– Hát – mondta, összeszorítva az ajkát, majd lenézett a sörére.

– Csak megpróbáltalak kimenteni a szerelmes macskakarmok közül – mormolta.

A szerelmes macskakarmok közül.

Hitetlenkedve ráztam a fejem. *Szerelmes macskakarmok?* Kinek jut ez eszébe, és ki használ egyáltalán ilyen kifejezéseket?

Nem szerepelt a Ryno-féle házibulira összeállított ütőkártyáim között, hogy Liz Buxbaum védi meg az érenyeimet.

Amikor az orrán lévő szeplőkre néztem, elnevettem magam, mert annyira tipikusan Liz volt. Az, hogy nem volt hajlandó rám nézni, tökéletesen beleillett a kicsi Lizzie-féle játékszabályokba.

Ezután általában az következett, hogy felemeli azt a macacs állát, és nézi, ahogy kiröhögöm. Már vártam, mikor kezd elszánt védekezésbe a viselkedése miatt.

Az is benne volt, hogy visszaszólogat.

Ehelyett egymásra néztünk, és először csak elmosolyodott, majd egyszerre nevetésben törtünk ki.

Együtt, mintha büntársak lennénk.

Istenem, annyira szép...

Nem tudnám megmondani, hogy a kacagása tette-e vagy az az arckifejezése, amivel Ash szövegelését hallgatta, de úgy elkezdtem nevetni, hogy abba sem tudtam hagyni.

És ő sem.

Nem kaptunk levegőt, úgy vihogtunk. Mint a legjobb barátok, akik mindenben röhögnek, de véletlenül sem úgy, mintha szomszédok lennénk, akik naponta törnek borsot egymás orra alá. Úgy éreztem, mintha valamiféle szintugrás, előrelépés történt volna valamiben, ami már nagyon régóta elakadt, és épp azon tűnődtem...

– Sziasztok!

A. Rohadt. Életbe.

– Szia, Michael! – Elfordultam Liztől, csak azért, hogy indokolatlanul felbosszantsam magam Michael láttán. Anyyira *kedves* srác volt. De tényleg, egy igazán nagyszerű gyerek, de semmi másra nem tudtam gondolni, csak arra, hogy tűnjön már el innen. – Hát itt vagy.

– Hoztam neked sört – mondta, és körülnézett a zsúfolt alagsorban. – A fürdőkádban hűl.

– Szuper. Kösz. – Újból Lizre néztem, bár most már olyan volt az arckifejezése, mint egy istenverte szerelmi bánat szobrának, ahogy Michaelt bámulta, kettőnk közös pillanata pedig ezzel el is vészett. Szelíden nézett, finom mosoly bujkált a szája szegletében, én meg azon tűnődtem, milyen érzés lehet, ha Liz Buxbaum így néz valakire.

Mintha meggyőződése lenne, hogy az illető tud vizen járni.

– Láthattam itt Kyle Matthewst? – kérdezte. – A sörcsap mellett?

– Könnyen lehet – mondtam, még mindig figyelve, ahogy Liz őt nézi. – Azt mondta, jön.

– Játszik még?

– Aha. Igen – válaszoltam, és észrevettem, hogy Liz körmeire egy-egy apró piros szívecske van festve. *Tipikus.*

Mintha megérezte volna a figyelmemet, Michael is Lizre pillantott.

– Hogy vagy, Liz? Te semmit sem változtál. Bárhol felismertelek volna.

– Én is ezt mondhatnám neked – válaszolta, és volt valami abban, ahogy elpirult, és kissé megremegett a hangja, amittől rohadt pipa lettem.

– Szóval, hol dolgozol? – kérdezte Michael, a kezével Liz felé intve.

– Hogy mi? – Liz még mindig mosolygott, de egy apró ránc jelent meg a szemöldöke fölött.

Michael még egyszer Liz ruhája felé mutatott.

– Az egyenruhád...?

Az egyenruhája?

Liz. Egyenruhája.

Eltartott egy másodpercig, amíg rájöttem, mire gondol, aztán... *Óóóóóóóó*, Liz. Michael azt hiszi, hogy a mustársárga ruci munkahelyi egyenruha.

Az igazat megvallva, tényleg eléggé pincérnős stílus volt.

Liz egy másodpercre rám nézett, mintha azt vizsgálná, hallottam-e, aztán zavartan pislogott, és rávágta:

– Az egyenruhám. Ööö... igen, az egyenruha. Néha besegítek az étteremben.

Az étteremben?

– Milyen étteremben? – kérdezte Michael.

Láttam, hogy bepánikolt, és milliányi gondolat cikázik át a fején. Minden erőmre szükségem volt, hogy ne nevessek, amiért ilyen bénán kamuzik. Beszippantotta az ajkát, hunyorgott.

– A... Az étteremben – dadogta.

– Imádom azt az éttermet – mondtam vigyorogva, Liz meg úgy nézett rám közben, mintha le akarna szúrni.

– Csak ritkán állok be dolgozni – mondta, és elővette a legrosszabb műmosolyt, amit valaha láttam.

Bármennyire is élveztem a látványt, ahogy kicsi Liz darabokra hullik és megsemmisül, a tekintetében megjelenő nyugtalanság nem tetszett, meg az sem, hogy csapdába esettnek tűnt.

– Pontosan hol van az az ét... – kérdezte Michael.

– Bárcsak oda költöztetek volna, ahol régen is laktatok! – szakítottam félbe. Kénytelen voltam tüzet oltani, még úgy is, hogy határozottan elleneztem ezt a Liz–Michael-ügyet. – Folytathatnánk azt a zseniális bújócskázást, amit régen játszottunk.

Liz összevonta a szemöldökét, mintha nem értené, miért segítek neki, aztán a poharára pillantott.

Én is ugyanúgy össze vagyok zavarodva, mint te, édesem.

– Gondolod? – kérdezte Michael mosolyogva, de valahogy szürreálisnak hatott, hogy észre sem vette, mi minden játszódik le közben Liz fejében.

– Na, jó, inkább ne – vágott közbe Liz, Michaelre vigyorogva, teljesen figyelmen kívül hagyva engem. – Azok a zse-

niális bújócskák általában egyet jelentettek azzal, hogy Wes és az ikrek engem terrorizáltak.

– Szerinted hányszor osontam oda, hogy figyelmeztesselek? – kérdezte tőle olyan mosollyal, ami nem tetszett. Mintha jól ismerné Lizt. – Rengeteg békát és bogarat úsztal meg így, amik különben a blúzodban kötöttek volna ki.

Igen, te voltál Mr. Szóke Herceg.

Értjük.

– Az ikrek mindig elég dühösek voltak, amikor segítettél Liznek.

– Mégsem hagyhattam, hogy így bánj Lizzel – válaszolta, és közben vigyorogva ingatta a fejét ezen a mi fura kis nosztalgiajáratunkon. – Valahányszor giccses filmet látok a tévében, mindig a kicsi Liz jut eszembe. – Ismét azzal a szerelmes mosollyal figyelte őt, amitől megfájdult az állkapcsom. – Emlékszem, mindig a *Bridget Jones naplóját* nézted, és nagyon mérges lettél, ha viccet csináltunk belőle.

Persze hogy emlékeztem rá, ahogy arra a napra is, amikor rájöttem, miért. Szívfacsaró volt látni, mennyire el volt keseredve a rózsaszín biciklijén, amikor rájött, hogy eltűntek az anyukája DVD-i. Sírástól vöröslött az arca, és ott bőgött nekem, az ég szerelmére – amiből arra következtettem, hogy ennél rosszabb nem történhetett volna vele.

Átjött hozzám. Hagyta, hogy segítsek neki.

– Muszáj felhánytorgatni a múltat? – kérdezte Liz, haját a füle mögé simítva, és még mindig zavarban.

– Hallom, hogy...

– Hoznál nekem egy sört? – Ashley Liz mellé keveredett, és odakiáltott Michaelnek: – Nem értek a sörcsapoláshoz, mindig túl nagy habot csinálok!

Szerintem flörtölni próbált Michaellel, bár nehéz volt megállapítani.

De Michael, a tökéletes jófiú, elvette Ashley poharát.

– Persze – mondta.

Amint a srác elment, hogy sört csapoljon, Ashley hozzám fordult:

– Mész a bálba, Bennett?

Liz engem figyelt, találkozott a tekintetünk, én pedig felvontam a szemöldökömet.

– Még nem döntöttem el.

– Ne is álmodj róla – sziszegte úgy, hogy csak én halljam, majd elvigyorodott, és hátat fordított.

A fenébe is, de imádtam, amikor szakált.

– Többen együtt megyünk majd, csapatban – csacsogott tovább Ash, és a hangja minden egyes szóval egyre fülsértőbb lett. – Tök jó lenne, ha ti is jönnétek! Szerzünk egy limuzint, meg ilyenek.

Ísmét Lizre néztem, de ő még mindig kitaratóan bámulta Michaelt.

Jézusom! Tényleg ennyire érdekes az a gyerek?

Ashley csuklani kezdett, és folyt róla a víz, úgy festett, menten elájul.

– Ah, ti már a buli előtt is bulikáztatok? – kérdeztem, de úgylátottam a választ.

– Aha. Bennynél. Az anyukája elment otthonról – felelte vihogva.

– Értem. Mit szólnál egy kis vízhez? – Előkaptam egy üveget a sörcsap melletti hűtőből, és kinyitottam neki, mire ő valami olyasmit motyogott maga elé a „limuzin” helyett, ami „lemoziz”-nak hangzott, aztán elvette a vizet, és belekortyolt. – Hát, én a magam részéről bírom a *lemozizást* – mondtam, mert nyilvánvalóan nem hagyta annyiban a dolgot. – A bálon még gondolkodnom kell.

Kell. Egy frászt.

Hacsak... nem akadt valaki más is, aki szeretne menni.

– Mikor lesz a bál? – kapcsolódott be Michael.

Egy pillanatra lefagytam, látva, hogy Liz szeme felcsillan. Mintha minden kívánsága most vált volna valóra. Nagyot sóhajtottam, mert valami idióta okból nem akartam neki elárulni, de aztán azt válaszoltam:

– Két hét múlva.

– Olyan bizarr – mondta Michael abban a vontatott beszédstílusban, amiről nem tudtam eldönteni, hogy utálok-e vagy sem (őszintén szólva csak akkor zavart, amikor Liz is jelen volt) –, hogy érettségi előtt két hónappal váltottam sulit. Tudom, hogy a végzősök bálja fontos, de én Laney-n kívül még egyetlen lányt sem ismerek.

Nem kellett Lizre nézmem, hogy tudjam, Laney nevének említésére arcára fagyott a mosoly.

– Ti is mentek? – kérdezte, Lizre és rám mutatva.

– *Mi?* – Liz hangja hirtelen élesebben csengett, hadonászni kezdett és furán grimaszolt. – Wes és én? Istenem, dehogy! Te most viccelsz?

Te most viccelsz?

Tudtam, hogy így érez, de ettől még nem igazán tetszett, amit mond.

– Igen – mondtam. Biccentettem, és hozzátettem: – Nem megyünk együtt sehova. Elhiheted, még a benzinkútra sem mennék el veled.

– Hát, én sem hívnálak meg még a benzinkútra sem, úgyhogy nyugodtan befoghatod – mondta Liz mosolyogva, miközben játékosan belém boksolt. – Elhiheted.

Erősebbet ütött, mint vártam, bár igazából nem is lepett meg, mert sosem sikerült teljesen kiismerni őt. Le tudtam olvasni az arcáról a reakcióit, de mindig maradt valami apró, rejtett részlet, ami általában halálra rémített.

De ezt szerettem benne.

– Ó. Pedig úgy hallottam, együtt vagytok – ecsetelte Michael, mire Liz úgy nézett, mintha infarktus kerülgetné.

Micsoda egopörgettyű ez a csaj!

– Igen, lehet, de rosszul hallottad – mondta, és elborzadt a felismeréstől, hogy talán a saját esélyeit nullázta le azzal, hogy velem érkezett a buliba.

De még ha sértegetett is, én akkor sem bírtam ki, hogy ne lendüljek akcióba, amikor olyan szomorúan nézett a zöld szemével.

Egy igazi balfasz vagyok.

Kinyújtottam a kezem, hogy összeborzoljam Liz haját, és meggyőzően kijelentsem:

– Nem talált, haver. Nekem nem kell a kicsi Liz.

– Nem bizony – vágta rá Liz helyeslően, grimaszolt, és elhessentette a kezemet.

– Oh. – Michael látszólag mélyen elgondolkodott, és hol egyikünkre, hol másikunkra nézett, majd így szólt: – Két hét, mi?

Számomra egyértelmű volt, hogy Laney-re gondol, de Liz arcáról a hülye is le tudta volna olvasni, hogy „veled megyek a bálba”.

Legszívesebben megint összekócoltam volna a haját.

– Szóval, meséljete csak, mi történt, mióta elköltöztem? – Michael észre sem vette, mekkora pusztítást végzett a mi kis Miss Buxbaumunk lelkében, és csak beszélt tovább. – Ti még mindig együtt lógtok? Mi a helyzet az ikrekkel és Jocelynnel?

Liz rám szegezte a tekintetét, mintegy nonverbális jelzésként, szinte könyörögve, hogy ne hozzam zavarba. Így hát nem is mondtam semmit.

– Elég régóta ismerjük egymást Wessel ahhoz, hogy összevevesszünk a házunk előtti parkolóhelyen, de nagyjából ennyi. És Joss most már tényleg a legjobb barátom, ami néha még nekem is hihetetlen.

– Nem találom a telefonomat. – Ashley bukkant fel mögöttem, és megragadta a karomat. – Nem láttál egy lila iPhone-t?

– Bocs, de nem – feleltem, és azon tűnődtem, kivel jött, mert most már egyértelműen látszott rajta, hogy szarul van, jobb lett volna, ha hazamegy. – Nem láttam.

Miközben a feje fölött átpillantva azt lestem, itt van-e a közelben Carolyn, Ash legjobb barátnője, hallottam, hogy Liz Michaelhez beszél:

– Nem tudom, észrevetted-e, de amikor kicsik voltunk, nagyon beléd voltam zúgva.

Erre azonnal odakaptam a fejem, mert őszintén szólva nem nagyon akartam elhinni, hogy a legelső alkalommal, amikor találkoznak, Liz ezzel jön elő. *Mi a fenét csinálsz, Buxbaum?*

Atyaúúúristen, Liz ugyanazzal a szerelmes vigyorral nézett Michaelre, mint egész este, ő pedig úgy viszonzta, mintha érdekelné.

De nem érdekl, ugye?

Rohadtul utáltam, ahogy egymásra néztek.

Ash megint megragadta a karomat.

– Nem érzem jól magam – nyafogta, aztán... elhányta magát.

Hirtelen, teljes svunggal.

Liz pedig közvetlenül a tűzvonalban állt.

Jesszusom! Ashley telibe hányta Buxbaumot!

Liz alig kapott levegőt, döbbenet nézett maga elé, és úgy tartotta a karját, mintha valaki épp most öntötte volna le egy vödör jeges vízzel. Sűrű hányásréteg volt a hajában, a ruháján és a lábán – te jó ég, tényleg beterítette őt! Tokától bokáig.

Liz gyönyörű szeméből totális értetlenség és elveszettség érzése tükröződött.

– Van tiszta ruha a csomagtartóban, Liz – hallottam a saját hangom, ahogy közelebb léptem, és megragadtam a kö-

nyökét. – Rohanj fel a fürdőszobába, és mosakodj meg, amíg én kiszaladok az autóhoz.

Nem ellenkezett, így hát átvezettem a báméskodó tömegen. Biztos voltam benne, hogy belehal a szégyenbe, amiért mindenki őt nézi, így az volt a legfontosabb, hogy minél gyorsabban kivigyem az alagsorból, és tiszta ruhát adjak neki.

Ennyit arról, hogyan ne erősítsem meg az előítéleteit rólam és a barátaimról.

Liz még mindig nem szólt egy szót sem, ezért amikor végre bejutottam vele az emeleti fürdőszobába, és felkapcsoltam a villanyt, közelebb hajoltam hozzá, hogy biztosan hallja, amit mondok.

– Vedd le a ruhádat, mosakodj meg, mindjárt visszajövök, oké?

Csak bólintott, és úgy nézett ki, mintha ő is bármelyik pillanatban el tudná hányni magát.

Az autóhoz rohantam, nem törődve senkivel, és előkaptam a sporttáskámat. Visszaérve bekopogtam a fürdőszobaajtón.

– Liz, akarod, hogy beadjam a táskát az ajtón, vagy hagyjam itt a padlón, és menjek vissza a földszintre?

– Ha itt hagynád, az csodás lenne – mondta nagy nehezen. – Köszönöm – tette hozzá suttogva.

– Nincs mit. – Megköszörültem a torkomat, és azon tűnődtem, mikor lettem olyan szánalmas, hogy már egy egyszerű köszönömtől is elérzékenyülök. – Mindenki lent van, úgyhogy ha csak kinyújtod a kezed az ajtón, és behúzod magadhoz a táskát, senki nem fog látni semmit.

– Oké – mondta, és eszembe jutott, hogy ebben a pillanatban valószínűleg meztelen.

Szedd össze magad, te barom! Hányás borítja az egész testét, az ég szerelmére!

– Az oldalsó zsebben van egy szatyor – folytattam –, abba beleteheted a piszkos ruhákat. A táskád pedig lent van nálam. Kéred most?

– Nem. – A hangja egy kicsit határozottabban csengett:
– Kösz. Nagyon köszönöm, Wes!

– Szívesen – mondtam, de amikor meghallottam a saját „minden rendben, kicsim” hanghordozásomat – *most komolyan itt nyervákolok neki?* –, rájöttem, jobb, ha szívok egy kis friss levegőt, és abba hagyom ezt a szálnalmas viselkedést.
– Akkor én most visszamegyek a földszintre.

* * *

Michael épp a gyalogkakukkról beszélt, amikor visszaértem. Azt mondta, Texasban tényleg él ilyen madár, de egyáltalán nem úgy néz ki, mint a rajzfilmben. Éppen ezzel az észbontó információval traktált, ami örökre megváltoztatta a DNS-emet, amikor észrevettem, hogy Liz felém integet.

És akkor kis híján meghaltam.

Lenyeltem a nyelvem, szívrohamot kaptam, és talán egy másodpercre el is ájultam. Mindezt egyszerre.

Liz mezítláb állt a lépcső tetején abban a hacukában.

Vizes volt a haja – *atyáég, mennyire imádtam a fürtjeit!* –, de a várakozásaimmal ellentétben nem a táskámban lévő

kapucnis pulóvert vagy a virágos inget vette fel – ami pedig nagyon rá vallott volna –, hanem csak egy atlétatrikót.

Csak egy atléta, és alatta a csupasz bőre.

Vettem egy nagy levegőt, és éreztem, hogy ez a trikó lesz a végzetem, a ruhadarab, amelyet a képzeletemben most már mindig viselni fog a Liz Buxbaum-avatár.

De még a pólónál is rosszabb volt a melegítőnadrág, ami-be beleugrott.

Az én melegítőnadrágom.

Az enyém.

Döbbenetes, nyugtalanító érzés lett úrrá rajtam attól, hogy az én ruháimat viselte. Neandervölgyi reakció, amire nem feltétlenül vagyok büszke, de abban a pillanatban legszívesebben a lába elé dobtam volna az összes cuccomat, hogy mostantól csak ezekben járkaljon.

Csakhogy – *Jézus ereje, ne hagyj el!* – ez még mind nem volt elég.

Ugyanis hatalmas volt a nadrágom, és olyan bő rá, hogy bár a derekánál felhajtotta, lecsúszott a csípőjéig, így kilátzott a köldöke, és egy apró, virágtetoválásnak tűnő valami a hasa alatt, egészen közel a csípőjéhez.

Egy százszorszép.

Százszorszép.

Szent szar. Egy százszorszép.

Szédültem – van itt elég levegő? Jó lenne, ha valaki ablakot nyitna, mert mindjárt megfulladok. Hogyhogy van tetoválása? Liznek van egy tetkója. *Liznek van egy tetoválása a csípőjénél*, nekem pedig fogalmam sem volt, hogyan győz-

hetném meg az agyamat, hogy továbblépjem, és másra gondoljon.

Egy százszorszép.

Bassza meg!

Nyeltem egyet, és azon tűnődtem, hogy állhatott ott így... A francba... Így, amikor felvehetett volna egy virágos inget is, és akkor senki nem láthatja azt a tetkót.

Elővettem a kocsikulcsot, és odasiettem hozzá, hogy minél hamarabb lelépjünk ebből a buliból. Látótávolságon kívülre a haverjaimtól.

– Feltételezem, menni akarsz.

Mi a franciól szól úgy a hangom, mintha rettegnék valamitől?

– Igen – mondta, de közben Youngot leste, nem engem.

Az arca lángolt, miközben a kezével végigsimított a vizes fürtjein, és idegesnek tűnt. Amikor Michaelre pillantottam, összeszorítottam az állkapcsomat, és legszívesebben fellöktem volna.

Neki a falnak.

Mert mi a fenét képzelt magáról, hogy Liz meztelen hasát bámulja, mintha valaki... Nem is tudom, valaki más lenne, aki nem Liz? Mintha csak azért lett volna ott, hogy... neki tetszelegjen, vagy ilyesmi. Kedveltem őt, de egy seggfej, amiért így néz rá.

Mintha meghallotta volna a gondolataimat, és még jobban fel akart volna húzni, elvigyorodott.

– Menő a tetkód – mondta Liznek.

Nem mondod, Sherlock.

– Ó, köszönöm – rebegette Liz, és én frusztráltan figyeltem, ahogy *mosolyogva* igazgatja magán a trikót.

Úgy mosolygott rá, hogy belesajdult a mellkasom.

– Kész vagy? – Összeszorítottam a fogam, mert kikészítettem, hogy Michael még mindig a testét bámulja. Ha egész eddigi életében észre sem vette, akkor nem érdemelte meg, hogy hirtelen felébredjen, és úgy bámulja a bőrét, mintha csak neki lenne kiállítva, igaz?

Nem. Nem nézheti tovább.

Elég volt!

Megragadtam a nadrág derékrészét, és feljebb húztam, hogy eltakarjam, amit Youngnak nem lett volna szabad látnia. Próbáltam nyugodtnak tűnni – persze minden voltam, csak éppen nyugodt nem.

– Liz göncei megadták magukat, itt az ideje indulnunk.

Azt hiszem, Michael elköszönt, de csak félig hallottam, mert képtelen voltam másra koncentrálni, mint a ruhát tartó ujjaimra. Liz az arcomat nézte, és tudomásul vette, mit csinálok. Meglepett, hogy nem tett megjegyzést.

Mert láttam a tekintetén, hogy tudatában van annak, hogy az ujjaim a hasán vannak.

Az ujjaim Liz hasán.

Az én ujjaim. Liz Buxbaum. Hasán.

Nyeltem egyet, és arra számítottam, hogy elhúzódik tőlem, de nem tette.

– Gyere, Buxbaum! Menjünk haza, mielőtt még kedved támadna egyéb testrészeidet is megmutatni az egybegyűlteknak.

Amikor már ő fogta magának a nadrágot, én még mindig éreztem a bőre melegét az ujjaimon. A házból kilépve ökölbe szorítottam a kezem, de ez a mozdulat sem segített, mert még mindig éreztem a bőrömön az ő bőrének a tapintását.

Az ujjperceim egy életre megjegyezték Liz hasának a puhaságát.

Nem volt ellene kifogásom.